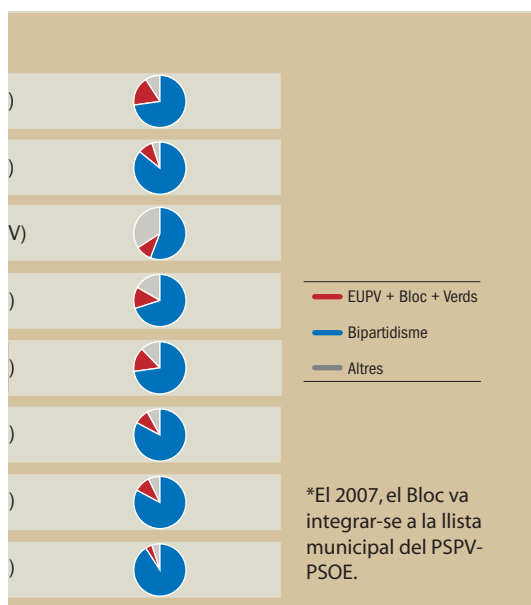

del cent per cent al Bloc de la ciutat... Ens agrada el seu perfil honest, treballador i de persona fidel al país; és clar que n'hi ha que volen que anem tots sols, però em fa l'efecte que no és això, que ens demana ara la societat valenciana”.

La xifra de vots necessària per a obtenir representació al consistori ronda els 25.000, i el Bloc, les dues vegades en què va concórrer-hi en solitari –1999 i 2003– es va quedar a mig camí –12.900 i 11.200, respectivament–, motiu pel qual ara volen esgarrapar paperetes d'antics votants socialistes i també d'EUPV, una formació que el 2007 va quedar-se fora de l'hemicicle municipal per primera vegada. Ara fa tres anys, el Bloc va adscriure's a la llista del PSPV-PSOE, encapçalada per Carme Alborch, amb Joan Mansanet –com a independent– al número quinze. El PSPV, però, va repetir els dotze regidors del 2003.

Segons Ximo López, el número dos de la candidatura correspondrà al Bloc –ben bé podria ser ell, com també Consol Castillo, esposa de l'ex-líder de la formació, Pere Mayor–, i el tres, a Iniciativa, mentre el quatre es reservaria per a Esquerra Ecologista. “Totes les forces de la coalició han de tenir-hi representació, siga amb forma de regidor o d'assessor”, afirma López, qui espera que, així, “ningú no se senta comparsa”. Morera, de fet, ha convidat a afegir-se al pacte tots aquells que “no volen bipartidisme a l'Ajuntament”. Una crida en va, tenint en compte que a EUPV no volen ni sentir a parlar d'un possible acord amb el Bloc.

“Esquerra Unida té la porta oberta”

Joan Ribó (Manresa, Bages, 1947), a punt de ser proclamat candidat a València, fa una crida a Esquerra Unida perquè se sume al Compromís. “Tant de bo s’ho tornen a pensar”, diu.

Fer política municipal és encara més dur que no fer-la a les Corts.

—És molt més dura, sí. T’obliga a fer moltes concrecions i a estudiar una legislació diferent. És una política més apassionant, però. L’autonòmica, si no governes, és més de llibre: molt de grans idees, vaja. La local, et permet de resoldre els problemes de la gent que t’envolta, amb qui et trobes pel carrer.

—A les Corts, vau ser oposició de Zaplana i de Camps, però Rita Barberà és encara més hegemònica.

—En el supòsit que ella continue essent l’alcaldessa, és clar que caldria fer una oposició diferent. Això s’aprèn, però, i no em preocupa gaire.

—Al remat, Zaplana us semblarà el menys dolent de tots tres.

—Personalment, sempre donaré més solvència a Zaplana que no a Camps...

—...Qui us ho havia de dir.

—Sí. Més enllà dels casos de corrupció, però, parle de la manera de fer.

—Quins eixos guiaran el programa del Compromís? Quin model de ciutat teniu al cap?

—És clar que Barberà ha fet coses positives, però volem una València distinta. Una València més culta, que no quede simbolitzada per un acte de censura, sinó que s’obriga a la cultura, amb uns museus potents que no estiguen tancats un pont, com passa ara. Volem que València esdevinga la capital cultural del país i que no tinga por de relacionar-se amb les universitats i el món cultural. Hi ha molt a fer en qüestions com ara la música, el patrimoni –el Cabanyal, l’Albufera...–, una ciutat que s’integre a l’horta, que no la destruesca: no depredar-la, establir-hi mercats ecològics de proximitat, fer-hi

horts ecològics... Una ciutat, també, amb una mobilitat distinta, més semblant a Estocolm o a Amsterdam que no al Caire; una ciutat on siga fàcil i còmode anar amb bicicleta i on el transport públic siga ràpid i eficaç, vertebrador. Volem una ciutat que no siga la capital del balafament de recursos: enlloc no se’n malbaraten tants –abans, els llauradors venien a buscar la matèria orgànica per als camps, i ara la llancem als abocadors!– i enlloc no hi ha tanta contaminació lumínica. Volem serveis públics potents: ja n’hi ha prou de dispensaris i ja és hora de tenir-hi escoles municipals.

—I dels grans esdeveniments, què en faríeu?

—Tota gran ciutat vol tenir-ne. Barcelona, Saragossa, Sevilla, Madrid... El plantejament de València és correcte, doncs, però hi ha mancat perspectiva de futur. Sevilla va aconseguir autovies i un AVE; Barcelona, una projecció important cap a la mar; Saragossa ha canviat molt... Ha passat això, a València? A la primera Copa de l’Amèrica, potser sí, tot i que m’hauria agradat un to més valencià i menys americà. Ara bé, no veig clar que siga positiu tenir un circuit urbà, quan ja hi ha el de Xest. Una volta és fet, però, cal rendibilitzar-lo, i també la Ciutat de les Arts i les Ciències: són unes obres molt boniques, impressionants, però em fa l’efecte que infrutilitzades.

—Com a regidor, assistiríeu a un gran premi de fórmula 1?

—Per què no? Cap problema. Jo, però, hauria ampliat Xest. A més, si us hi fixeu, a l’empresa organitzadora no li ixen els comptes. Quan ens plantegem un gran esdeveniment, cal analitzar-ne la despesa, a fi d’evitar pous sense fons.

PRATS I CAMPS

“Comunicativament, és més potent ser regidor a València que no diputat a les Corts”

—La vostra figura és coneguda, però el Bloc mai no ha tingut gaire pes a València ciutat, i el d’Iniciativa i Esquerra Ecologista és encara més reduït. És un handicap important, això.

—Bé, el Bloc sempre s’ha mogut entre el 2,8% i el 3,3%, una mica més d’allò que ens caldria per aconseguir representació. Com podem fer-ho? Amb treball, amb molt de treball. Avui dia, el concepte de militant és ben relatiu: mireu Obama, que guanyà les eleccions amb un ús molt important de les noves tecnologies. Mai no diré allò que digué Alfonso Guerra ara fa vint anys, però: “M’estime més 30 minuts de televisió que no 20.000 militants.” Hem de treballar sobre tres conceptes molt clars: el valencianisme, el progressisme i l’ecologisme polític, tres idees molt de ciutat que a València li calen, i molt. Ens hem de donar a conèi-

xer, però, perquè no tenim els recursos del PP i del PSPV.

—A les eleccions estatals del 2008, amb una candidata ben coneguda com Isaura Navarro, el pacte Bloc-Iniciativa-Verds va quedar-se en 3.600 vots, molt lluny del 25.000 que us caldrien.

—Un resultat molt pobre. Als comicis estatals, però, es mira molt cap a Madrid, jugues en camp aliè. Això li hauria passat a qualsevol força no estatalista, ací.

—Us és igual qui siga el candidat socialista? Pot repetir Carme Alborch, presentar-se el delegat del govern, Ricardo Peralta, o bé el secretari general de la ciutat, Salvador Broseta.

—Vaig coincidir amb Carme al Sindicat Democràtic, no hi tinc cap problema. Amb Ricardo vaig ser a EUPV, i us diré que el món valencianista no és el seu fort, no el controla, a diferència de Carme.

—Enric Morera, secretari general del Bloc, insisteix que el Compromís és obert a més formacions. A Esquerra Unida, també? Sembla utòpic.

—Ho veig difícil, però sempre ho he dit: “N’estaria encantat, ja m’agradaria que es repetira l’entesa del 2007.” I no m’han llançat els gossos de miracle! La porta, la tenen oberta, tant de bo s’ho tornen a pensar, ni que siga, exclusivament, en el cas de València ciutat. No vull pressionar-los, però, són ben lliures de fer allò que vulguen. Si canvien d’opinió, en parlem de seguida. Tant de bo...

—I si la condició fora que Amadeu Sanchis anara de número 1?

—Si ens digueren “parlem-ne”, en parlariem. A partir d’aquell moment, en parlariem. Jo no puc parlar en nom propi, perquè al darrere hi ha unes altres formacions polítiques. Esquerra Unida, però, hauria de veure clar que no pot anar en una posició hegemònica, com el 2007, perquè és això, que menà al trencament.

—Morera diu que aquest Compromís està més arrelat al territori que no l’anterior. Aquell depenia de Madrid?

—Home, sí...

—...Gaspar Llamazares va animar el pacte, de totes passades.

—Efectivament, va estimular-lo, però dins IU, el PC hi té un pes determinant. Ho sap qualsevol votant, i el PCPV està fortament vinculat al PCE. El 2007 hi havia corrents poc propensos a l’acord... En tot cas, recordeu que el Bloc, l’antiga UPV, nasqué com una escissió del PCPV. D’aleshores ençà, s’hi ha imposat la formació on hi havia el PCPV, però els darrers dotze anys, el pes municipalista del Bloc ha crescut molt, cosa que genera fred a l’esquena d’EUPV. No van pactar amb ells a les grans ciutats per por a l’entrada del Bloc, a perdre’n l’hegemonia.

—Si finalment EUPV i Compromís us presenteu separats, veieu clar que quedareu davant seu?

—Estem més enganxats al territori, i EUPV, de recursos humans, va fluixa. El 2007 van desaparèixer de les grans ciutats. La seua força municipal no és comparable amb la del Bloc. Fou la primera volta en què la gent del PC, vestida com fora, es quedava sense representació a València, una cosa més dura que quedar-se fora de les Corts. Comunicativament, és més potent ser regidor a València.

Víctor Maceda